

Beste familie, beste vrienden van Ephrem, beste aanwezigen

Wij zijn in deze kerk samen om afscheid te nemen van Ephrem. Afscheid nemen is terug kijken over die voorbije 90 jaren, waarbij de familie al zijn levensjaren en zijn priesterjaren van nabij hebben gevolgd en beleefd. Waarbij velen van jullie hem hebben leren kennen als priester hetzij in zijn functie als leraar, als onderpastoor, pastoor of op rust-zijnde priester. Het is stilstaan bij die vele goede ervaringen en blij zijn om die dingen die we samen mochten beleven.

Ephrem werd geboren in Grembergen waar hij zijn jeugd heeft doorgebracht en zich o.a. heeft ingezet bij de Chiro. Na zijn middelbare studies wou hij die kostbare parel ontdekken waarover Jezus sprak in zijn evangelische boodschap. Hij volgde zijn priesteropleiding in Gent, werd priester gewijd in 1956. Dit betekent dat hij al meer dan 65 jaar priester was.

Ik ga hier niet opsommen waar hij overal benoemd werd: ik weet dat hij op al de plaatsen waar hij benoemd werd vrienden leerde kennen, hij koesterde deze vriendschappen en bleef zijn vrienden bezoeken zolang hij kon.

Sinds ik priester gewijd werd heeft mijn priesterpad regelmatig dit van Ephrem gekruist.

Bij mijn eerste benoeming als onderpastoor hier in Grembergen kwam ik met zijn familie in contact o.a. met Sam als misdienaar en ik ontdekte dat Ephrem nauw verbonden bleef met zijn familie en met de parochie in Grembergen. Zo lang het in zijn leven mogelijk was kwam hij in deze kerk een jaarmis opdragen voor overleden familieleden en bleef hij verbonden met de verering van O.L.Vrouw op 15 augustus in de kapel van de “proche”.

Bij mijn tweede benoeming werd ik onderpastoor bij Ephrem in Burcht. Hier ontdekte ik zijn sterke en ook minder sterke talenten van Ephrem. Ik kreeg van hem verantwoordelijkheid wat betreft jeugd- en schoolpastoraal, catechesewerking. En proost van meerdere verenigingen.

In Ephrem ontdekte ik een zeer **gastvrije** en **dankbare** priester. Medewerkers aan liturgische diensten (bij uitvaarten – huwelijken) werden steevast uitgenodigd om bij hem thuis iets te komen drinken en te praten over allerlei zaken. Bij de grote kerkelijke feestdagen werd ik uitgenodigd om samen met hem en broeder Octaaf bij hem te eten.

Deze **gastvrije** priester was zeer goed gekend bij vele collega's waar hij regelmatig mee samen kwam. Bij hem thuis werden de beste uitgelezen wijnen genuttigd. Want dat was één van zijn hobby's de juiste en aangepaste wijnen verzamelen om op gepaste momenten te kunnen delen.

Hier ontdekte ik ook het hevig **temperament** van Ephrem, als iets in de werking hem niet aanstond of als anderen zijn plannen dwarsboomden, dan steigerde hij. Kort nadien had hij spijt over zijn reactie, hij kwam tot inzicht en menig conflict werd besproken en opgelost bij een goed glas wijn of porto.

Onze wegen gingen enigszins uit elkaar bij zijn benoeming als pastoor in Buggenhout. In onze priestertaak ontmoetten wij elkaar minder, maar hij bleef mij uitnodigen bij zijn samenkomsten met collega's.

In 1999 ging Ephrem met pensioen , na gezondheidsproblemen met zijn hart. Hij ging wonen in het rectorhuis in Moerzeke.

5 jaar later kwamen onze wegen kwamen terug dichterbij elkaar toen ik als pastoor werd benoemd in Buggenhout.

Daar ontdekte ik zijn **enorme inzet** in zijn jaren als pastoor in Buggenhout: de zorg voor de Boskapel en vooral ook hoe hij bergen heeft verzet , ondanks vele problemen - om een prachtige parochiezaal te bouwen

In Buggenhout had ik vele contacten met hem , hij kwam regelmatig zijn goede vrienden bezoeken, hij kwam langs in de pastorie en hij kwam jaarlijks naar de burenb-BBQ. Een vriendengroepje van de burens rond de pastorie.

Deze mensen hier aanwezig zouden enorm veel anekdotes kunnen vertellen, maar dat zou te lang duren. Dat kunnen ze straks wel doen aan de koffietafel.

En 7 jaar geleden kwam ik teug in Grembergen als pastoor: terug dichterbij Ephrem en zijn familie.

Gans zijn priester-leven was Ephrem gehecht aan het **dagelijks vieren van de eucharistie**: dat was voor hem als een dagelijkse verplichting als priester. Vanuit Moerzeke deed hij dit in de kapel van de zusters in de Karmel en bij de broeders.

Ephrem is dikwijls zwaar ziek geweest, maar door zijn sterk gestel en wilskracht kwam hij er terug bovenop.

De laatste jaren ging zijn gezondheidstoestand erop achteruit en hij nam enigszins gedwongen zijn intrek in het WZC Huize Vincent in Tielrode.

Ik heb reeds eerder vermeld dat Ephrem een grote band had met zijn familie – zijn zussen kwamen bij hem koken als hij volk ontving. en hij kon ook altijd op hen rekenen in de periodes dat hij met zijn gezondheid sukkelde. Hij was daar dankbaar voor en in zijn naam wil ik deze dank hier ook nogmaals vernoemen.

Vorige zaterdag 30 oktober, 2 dagen voor Allerheiligen legde hij plots en enigszins onverwacht zijn leven in Gods handen om te verrijzen in de hemel. Alsof hij haastig was om bij de heiligen geteld te worden en om samen met zijn dierbaren in de hemel het feest van Allerheiligen te vieren..

Hij heeft lang mogen leven en hij heeft zich volledig toegewijd aan het priester zijn : hij was gans zijn leven helemaal beschikbaar voor God, voor Jezus en zijn kerk.

Die kostbare parel, waar over Jezus sprak: dat is ontdekken waarom je op deze wereld bent en waar je roeping ligt, die heeft hij gevonden en dus neemt deze ontdekkingsreis voor Ephrem hier een einde.

Voor familie en vrienden die achterblijven beseffen wij: Afscheid nemen doet ook pijn. We moeten het vertrouwde loslaten . Het is de pijn voelen om het einde van verbondenheid op aarde.

Mensen loslaten, met wie je een lange weg hebt afgelegd, doe je niet zomaar. Al die herinneringen zijn kostbare geschenken die we meedragen.

Afscheid nemen is ook naar de toekomst kijken. Het is niet alleen het einde van iets beleven maar ook naar de toekomst van het nieuwe zien. Voor Ephrem is dit een nieuwe thuis bij God, zijn kostbare parel.

In naam van vele mensen waarvoor hij ten dienste stond mogen wij vandaag zeggen “Dank U Ephrem, en tot een blij weerziens, in de hemel.